

HEJ!

Jag heter Neema och i den här boken kommer jag berätta om min och min lillasyster Bhokes jakt på vatten.

Men först en fråga: Vad gör du när du är törstig? Låt mig gissa: Du går till köket och fyller upp ett glas vatten? Kanske tänker du inte ens på det? Så skönt ju!

Tyvärr har inte alla det så. I min by fanns det inget vatten att dricka. Jag och mamma var tvungna att gå till grannbyn för att hämta vatten. Det var jättelångt, och väldigt tungt att bära. Och eftersom vi gick fram och tillbaka flera gånger varje dag så hann jag inte gå i skolan. Det gjorde mig ledsen.

Tyvärr är det många barn som fortfarande har det så. Trots att alla har rätt att få dricka rent vatten – det har världens presidenter och statsministrar lovat. Man blir både ledsen och arg när man tänker på det. Det är orättvist!

Men vi kan ändra på det. När du har läst den här boken hoppas jag att du också vill kämpa för att alla ska kunna dricka rent vatten, precis som du och jag.

Nu ska du få höra berättelsen om när vattnet kom till min by!

Neema

JAKTEN PÅ VATTNET

© Text: Anton Klepke 2025

© Illustrationer: Therese Vildefall 2025

En originalproduktion från Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2025

I samarbete med WaterAid Sverige

Grafisk formgivning: Rebecka Neumann

Tryckt av BALTOprint, Litauen 2025

isbn 978-91-7979-824-6

www.bonniercarlsen.se

info@bonniercarlsen.se

Box 3159, 103 63 Stockholm

Tryckning I

Anton Klepke Therese Vildefall

JAKTEN på VATTNET

BONNIER
CARLSEN

”Det ser ut som lava!” ropar Bhoke och dansar av glädje. ”Eller hur Neema?”

Min lillasyster är verkligen gullig och helt insnöad på häftiga saker. Som lava.

Den röda jorden kanske ser ut som lava med lite fantasi, men det är inga lavafloder som runnit här, utan alldeles för mycket regn som kom igår.

Farfar har bett till himlen om regn i flera veckor, för alla växter höll på att vissna och vattenhålren torkade ut. Men nu när regnet väl föll så kom det alldeles för mycket på en gång. Och nu är halva åkern borta.

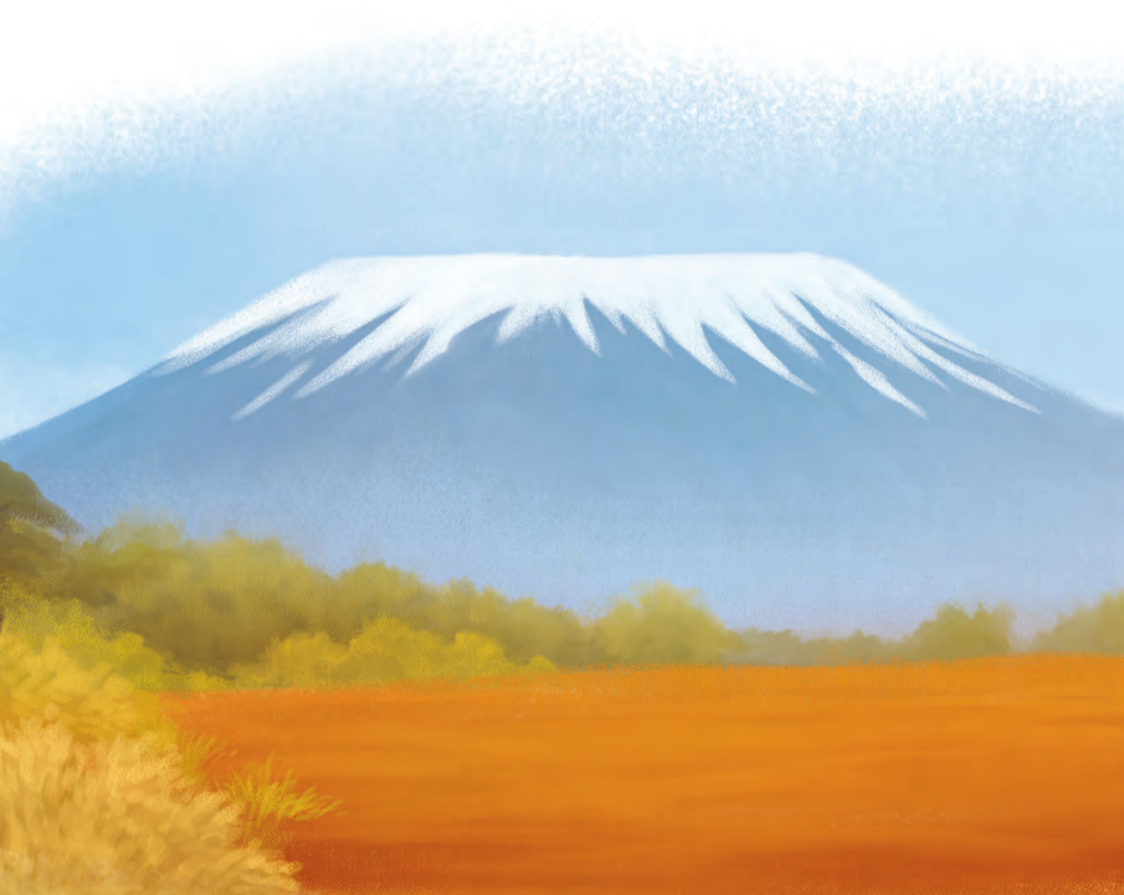

”Kanske kommer lavan från Kilimanjaro? Kan berget få ett utbrott snart?” ropar Bhoke, lika glad som alltid.

Kilimanjaro heter det stora berget med snö på som sträcker sig upp mot himlen i fjärran. En gammal vulkan som inte har fått något utbrott på flera hundrausen år.

Men jag låter Bhoke hoppas.

Farfar skakar på huvudet och sparkar i den röda jorden.

”Så här var det inte förut. Då kunde man lita på regnet. Det kom när det behövdes och drog vidare sen.”

Han suckar så där som bara farfar kan sucka.

”Nu regnar det allt mer sällan och skörden hinner torka ut. Och sen öppnar sig himlen och sköljer bort allt.” Han torkar svetten från pannan.

”Kom nu så går vi och äter innan mamma kommer hem igen.”

”Ugali!” skriker Bhoke och springer mot köket. Hon älskar ugali. En gröt gjord på majs. Vi äter ugali med bönor till.

Men jag är inte hungrig, för efter maten behöver jag följa med mamma för att hämta vatten i grannbyn. Där finns det ett vattenhål. Ibland är vattenhålet uttorkat, men nu efter regnet är det fyllt av vatten.

Det tar jättelång tid att gå dit längs den dammiga bilvägen, och ännu längre tid att gå hem igen med en tung vattenhink på huvudet. Jag vet att mamma egentligen inte vill att jag ska gå med henne dit, men om jag inte hjälper till och bär så räcker inte vattnet.

Ibland kan jag bli avundsjuk på Bhoke som får stanna kvar och leka här på gården. Det hade varit underbart. Men ännu hellre hade jag gått i skolan, och det kommer jag aldrig ha tid med så länge jag behöver hämta vatten i grannbyn. Eller för den delen orka, för efter att jag burit vattnet så är jag alldeles för trött.

Och det gör ont att tänka att även Bhoke om något år kommer behöva gå med vatten istället för att leka.

Jag tar mod till mig innan jag frågar farfar.

”Om man skulle kunna fånga vattnet som regnar ner, och spara det så att det inte rinner iväg, skulle inte det vara bra? Så kan vi dricka det istället för att gå och hämta från dammen?”

”Det är värt ett försök”, skrockar farfar och lägger upp mer ugali på sin tallrik.

Efter maten brukar jag och Bhoke gå till det stora trädet som växer bakom vårt hus en stund innan mamma kommer hem. I trädet bor en solekorre som heter Chiku. Han ligger alltid uppe bland grenarna i trädet och solar sig. Men han klättrar ner när han hör att vi kommer. Vi brukar nämligen ta med oss lite av maten till honom. Han älskar ugali nästan lika mycket som Bhoke.

”Hjälp till!” ropar Bhoke. Hon släpar fram några plåtbitar och en gammal tunna i den dammiga jorden. Hon är faktiskt duktig på att uppfinna, och den här regnfångaren ser verkligen bra ut. Jag hjälper henne att sätta fast plåtbitarna på tunnan. Chiku mumsar i sig mat samtidigt som han nyfiket följer vårt bygge. När vi är klara ser uppfinningen nästan ut som en stor blomma riktad mot himlen, redo att fånga regnet! Det kommer falla ner på plåtbitarna och sen rinna vidare ner i tunnan, och sen kommer jag och mamma slippa gå till vattenhålet mer!

”Kom så väntar vi på regnet!” skrattar Bhoke och sätter sig på en av trädets rötter. Jag och

Chiku sätter oss bredvid henne, men ganska snart förstår vi alla tre att uppfinningen inte kommer att funka. För himlen är helt blå och solen gassar. Det kan ju dröja hur länge som helst tills det börjar regna igen, precis som farfar sa.

Just då ser jag hur mamma kommer gående längs stigen nedifrån byn. Hon kommer fram till oss och kramar mig och Bhoke. Chiku får en klapp på huvudet istället.

”Vilken fin blomma ni har byggt!” utbrister hon och jag ser hur Bhoke kniper ihop ansiktet och låtsas bli sur.

”Det är en regnfångare! Men det kommer inget regn!” surar hon på låtsas. Sen skiner hon upp. ”Eller förresten, det kan vara en kometfångare! För kometer kan komma när som helst från rymden, eller hur mamma?”

Mamma skrattar. Sen ser hon plötsligt lite ledsen ut och tittar på mig.

”Neema, skulle du orka hjälpa mig att bära vatten igen? Vi behöver mer vatten när vi lagar mat ikväll.”

Det är en fråga, men jag vet att jag inte riktigt har något val. Mamma har redan burit en dunk med vatten innan vi vaknade, och nu behöver vi hjälpas åt.

Jag tar emot de gula plastdunkarna som mamma räcker fram och tittar på Bhoke som vinkar.

”Om jag lyckas fånga en komet så lovar jag att visa dig sen!” skiner hon, och jag ler.
Tokiga roliga lillasyster.

